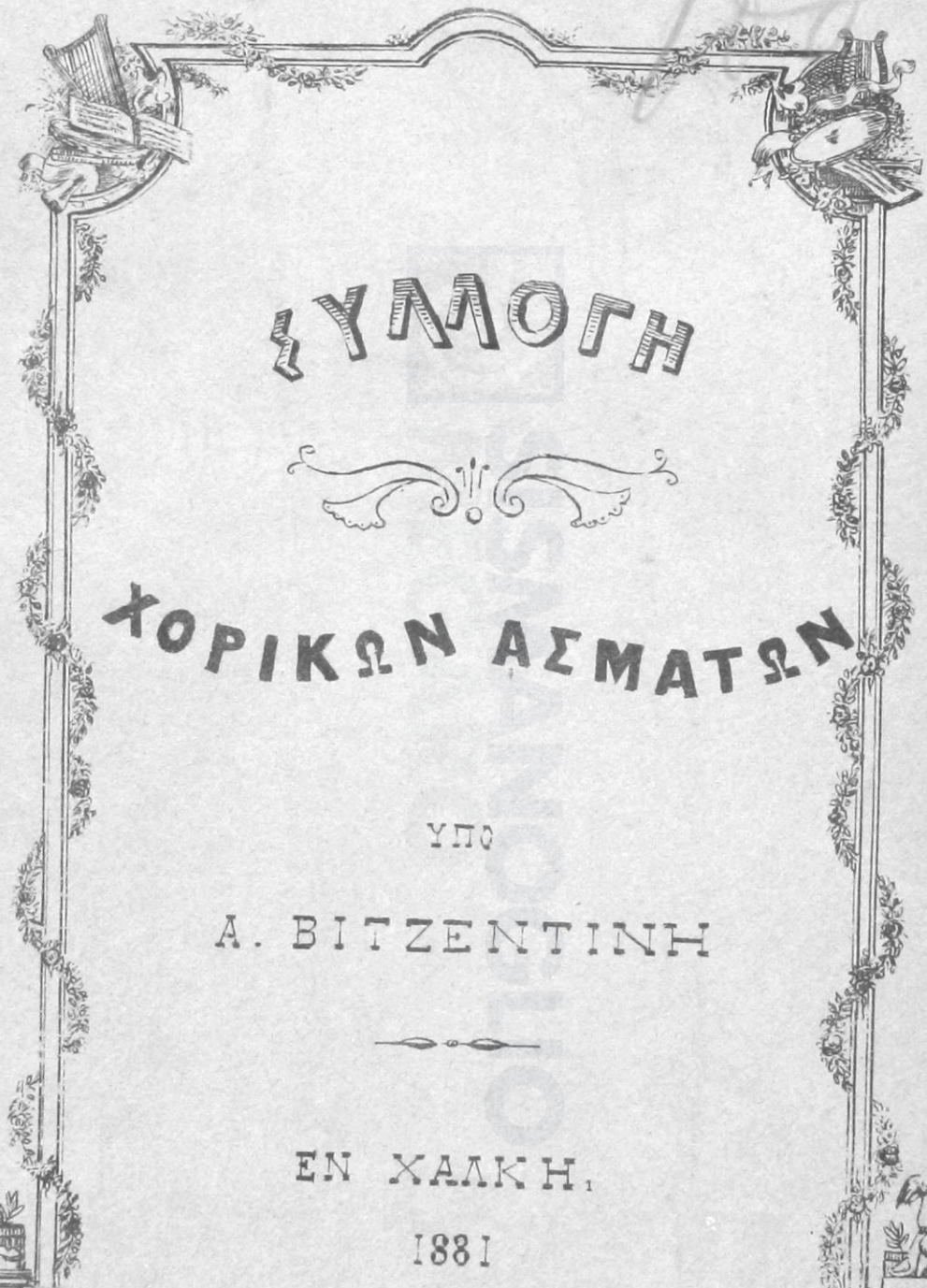

5267

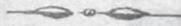
ΣΥΛΛΟΓΗ

ΧΟΡΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

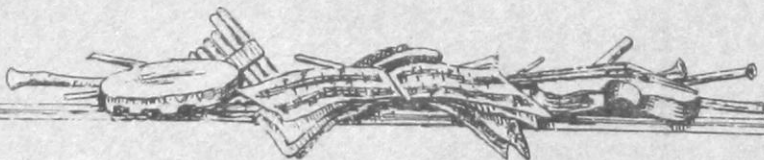
ΥΠΟ

A. ΒΙΤΖΕΝΤΙΝΗ

ΕΝ ΧΑΛΚΗ.

1881

Nº 1.

Δόξα

(1)

Adagio.

Α. Βιτζεντίνη.

Δό—ξα Δό—ξα ἐν ὑ—ψίς—τοις θε—ῶ

καὶ ἐ—πὶ γῆς εἰ—ρή—τη ἐν ἀν—

θρώ—ποις εὐ—δο—κί—α ἐν ἀν—θρώ—ποις εὐ—δο—κί—α

Nº 2.

Ἀπόδειπνον.

Grave.

Χότερλη

1.	Πε—ρά—γας τὴν ἡ—μέ—ραν	Σὲ Κύ—ρι εὐ—λο—γῶ
2.	Πλη—ρώ—σας τὴν ἡ—μέ—ραν	Σὲ Ἄ—γι' εὐ—λο—γῶ
3.	Ἀ—μεί—ψαι τὴν ἡ—μέ—ραν	Σὲ Σῶ—τερ εὐ—λο—γῶ

1. Ω δός και την έ — σπέ — ραν Νά σε δο-ξο-λο — γώ.
 2. Ω δός και την έ — σπέ — ραν Νά σε δο-ξο-λο — γώ.
 3. Ω δός και την έ — σπέ — ραν Νά σε ύ-μνο-λο — γώ.

1. Ρύ — σαι μ' έξ έρ-γων σκο-τει — γών, και σῶ — σόν με τόν τα-πει — γόν.
 2. Νύκτ' — α — σκαγ — δά — λι — στόν μοι δός, και σκέ — πε — σω — τη — ρι — ω — δός.
 3. Ή — πί — κε — ψαί με συμ — πα — θώς, και σῶ — σόν με ως ά — γα — θός.

Nº 3.

Η Άνοιξις

Β. Βηλαρά.

Larghetto.

A. Βιτζεντίνη.

1. Η γλυ-κυ-τά-τη Ά — νοι — ξη με τόν θνα στο-λέ-

σμέ — νη ρο-δο-στε-φα-γω — μέ — νη τή γη γλυ-κο-τη-

ράει. Κ'ή γη τή χλό — η γύ — νε — ται, τὰ δά — ση της ύ-

σκίω — γον, τὰ κρύ — α χιό — νια λυώ — γον ο ου-ρα-νός γε — λάει.

Τά λουλουδάμια βάρουνται
 τὰ πλάγια χρωματίζουν
 κ' ήδονικαίς φωτίζουν
 ή δροσεραίς άνγαις.

Στους κάμτους πλούσια κ' άμμουσα
 τ'ε πράσινα λειβάδια
 τὰ ζωτατά μοπάδια
 βελάδουν και πηδάρ.

Στ' άρμαθερό τριατάφυλλο
 γλυμολάλει τ'άνθονι,
 τὸ ξένο χελιδόνι
 τερνιάζει τήν φωλιά.

Κι ὁ γνήσιος βοσκός χαρούμενος
 φυσώντας τήν φλογέρα
 γιομώδει τόν άέρα
 μέ τραγουδιών φωναίς.

Nº 4

Είς τήν Σελήνην.

Αγγ. Βλάχου.

A. Βιτζεντίνη.

Andantino. Dolce.

Εάν βλέ-πω τήν μορ-φή σου φεγ-γά-ρι μου χλωμό, τήν

χά-ρη τήν δι-κή σου κ' — γώ έ-πι-θυ-μώ, τήν ύπο-πα-λήσου ύα-χω

ή — θε — λα εύ-μορ — φιά, γὰ περ-πα-τώ μο — νά — χο μ'ά — στί — ρια συν-τρο-φιά.

Νά φαίνωμαι τό βράδυ,
νά σβύνω τό πρωί,
νά βρίσκω στό σκοτάδι
έξοσούλα καί προί.

Νά μιν χονός φανάρι
στόν μαύρον ούρατόν
καί τού βοσκού λυχνάρι
έπάνω στό ζεντό.

Παρηγοριά νά χύνω
έ ευείνοι πού ποιεΐ,
καί συνηροφιά νά γείνω
λίμνιόν, πού άγρυπνεΐ.

Νά φέγω στό κρεββάτι
πού μένει σκοτεινό,
καί τού πτωχού τό μάτι
γλυκά νά τό σφαλνῶ.

Αυτά, γλυκό φεγγάρι,
αυτά επιθυμῶ!
Μά έχεις σύ τήτ χάρη,
φεγγάρι μου χλωμό!

№ 5. Ὁ Λαγώς καί ὁ Κυνηγός.

Η. Τανταλίδης.

Α. Βιτζεντίνη.

Moderato.

Λα-γού-δά-κι μου κα-λό ά-σπρο ά-σπρο πα-χου-
λο, δέν μου λέ-γεις δια-τί τό-σοσ φό-βοσέ κρη-
τεί; Ε'λα δῶ πού σ'ά-γα-πίω έ-χω κά-τι γά σου
πῶ. Α, δέν εΐ-ναι χυ-ρα-τάσ, κυνη-γέ, δέν μά-τα-

τάσ. τὸ του-φέ-κι τὰ σκυ-λιά εΐ-ναι ά-σχη-μη σου-
ηδύ Η ά-γά-πη-σου πολ-λή πλην έ-μέ δέν ω-φε-λεΐ.

№ 6. Ἡ Ἀκρόπολις Ἀθηνῶν

Γ. Καμπούρογλου.

Reine Hofanse.

Marziale.

Ὁ φαι-δρά μσ ὀ-πτα-σά-α, ὀ-νει-ρόν μου ζω-ο
γόνον, τί ε-γένε-σο; ὀ-πί-α σέ δε-έ-λυ-σε προ-
ή; Πά-λιν ῥά-κη τῶν αΐ-ώ-νων σω-ρός πά-λις έ-ρει-
πί-ων, ά-θο-λά ή τῶν σα-κρύ-ων μοί πα-ρί-στασι ρο-
ή, ά-θο-λά ή τῶν σα-κρύ-ων μοί πα-ρί-στασι ρο-ή.

Χήρα πόλις τῆς εὐκλείας
 πενθήφορος γυν̄ δεικνύει
 τὰς πληγὰς τῆς κ̄ ἀνδρείας
 ἐπαχὺς ἀνιπολεῖ.

Εἰς παλάμην περικλείει
 κεραυνόν, καὶ τοι τρωθεῖσα,
 Ἄλλ' ἢ χεῖρ θῆς νεκρωθεῖσα
 φεῦ! κλειστή διατελεῖ.

Ὁγι. Διακειομένη
 εἰς Τιταῖνος ἀγωνία
 πνοὴ ἐστὶ ἀπομένη
 Σοῖ, πατρὸς βαρυπενθήης.

Ἐυλίνας ἀπηνόθηκυῖα!
 ὦ! μομοῦ· δὲν ἐνεκρώθης,
 Ἄλλ' εἰσέτι δὲν ὠρθώθης
 ἐντελῶς θὰ ἐγεροθῆς.

№ 7.

Τὰ λουλούδια.

Ἄγγ. Βλάχου.

Γουναῖ.

Allegretto.

Ὁ Μαῖ-ος ἤλ-θεν, ἡ φύ-σις ἀν-θεῖ. Στὰν κή-πον τὶς

θέ-λει μὲ-μὲ νὰ ἐλ-θῆ; Ἐ-λά-τε μα-ζὺ μου, παι-

δά-κια κα-λά. Ἐ-κεῖ λου-λουδά-κια θὰ ἴδῃ-με πολ-λά. Ἐ-

λά-τε μα-ζὺ μου, παι-δά-κια κα-λά. Ἐ-κεῖ λου-λουδά-κια θὰ

δοῦ-με πολ-λά. Ἐ-κεῖ λου-λουδά-κια θὰ δοῦ-με πολ-λά.

λουλούδι ἀγοιγμένα τὸν κήπου σπολῆ
 τ' ὠραῖόν σου χρῶμα μ' ἀρέσκει πολύ.
 Χρυσὴ πεταλούδα σιμά σου πετᾷ
 καὶ "χαίρετε," λέγει, ὠραῖα φυτά.

Ἄλλ' ὅμως ὁ φόβος αὐτὸς διατί;
 κἀγὼ τὸ κακὸν σου εἶδ' ὅν δητῆ.

Δὲν ἔχει ἔμπρὸς σου παιδάκια τρελά,
 κἀγὼ δὲν σὰς κόπτει, λουλούδια καλά.

№ 8.

Ὁ Χειμῶν.

Ἄγγ. Βλάχου.

A. Βιτσέντινη.

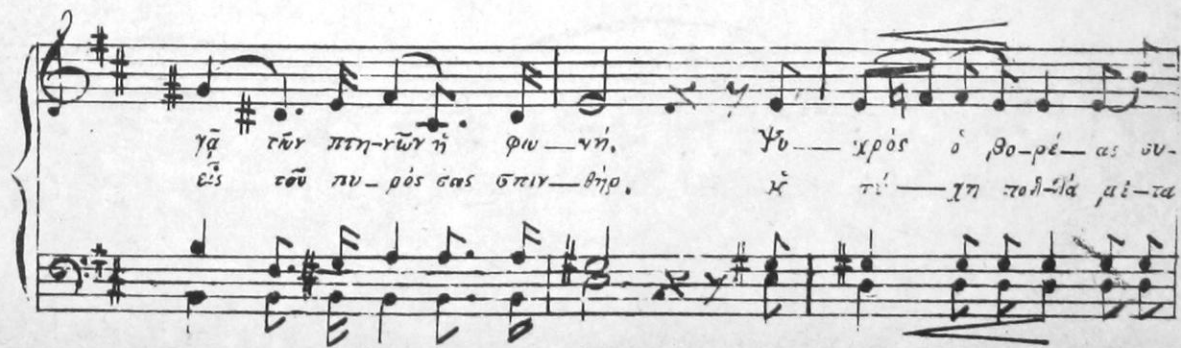
Andante Sostenuto.

Πα-ροῦλ-θον τὸ εἶ-α-ρος τὰν-θη, πεν-θῶ-σιγ οἱ κή-ποι γυ-
 δὲ, δό-τε, νι-οὶ τῶν πλο-σί-ων, ὡ, δό-τε τὸς ἀρ-τον καὶ

μοῖ, ἡ αὐ-τὴ τῆς γῆς ἑ-μα-ράν-θη, σε-
 πύρ. ἄρ-κεῖ ἐν-σας μό-τα ψι-χί-ον, καὶ

γὰ τῶν πτη-νῶν ἡ φιν-νή, ὕ-χρος ὁ βο-ρέ-ας συ-
 εἰς τοῦ πυ-ρός σου σπιν-θήρ, κ' τι-γῆ πολ-λά με-τα

Ὕμνος πρὸς τὸν Ἄνακτα.

Α. Ραχαβῆ.

Α. Βιτζεντίνι.

Eἰς τὸν Ἄ-να-κτὰ του χαι-ρου κύ-κλι-
 ἤ-πι-ό-δω-ρος πνε-υστά-της τῶν λα

ος χο-ρός πλη-ροῖ ὁ-φει-λό-με-νον παι-
 ἂν αὐ-τοῦ πα-τήρ, τῆς κλει-τῆς ἡ-μῶν πα-

ξ-να-δό-τε πά-ου-δον φρο-νοί. Ἐν-αὐ-
 τοί-δος ἐκ θε-οῦ τα-χθεῖς σω-τήρ, παγ-γε-

τος ὁ τῶν χα-ρί-ων δια-φι-λῆς δια-ρο-μεύς.
 νους εὐ-δοί-μο-ρί-ας αὐ-τοῦρ-γός και προ-βα-λεύς.

δή-τω κρα-ξέ-τε συμ-φύ-νης δή-τω δή-τω δή-τ' ὁ δι-σι-λεύς
 εὐ-λο γείσθ' ὁ ἤγε-μῶν-μας δή-τω δή-τ' ὁ βασι-λεύς.

Τῶν πατέρων ἡμῶν κληρῶν οὗτος ἕρκος ὀχυρὸν
 τῆς σοφίας τῆς ἀρεσκείας τῶν σχολῶν τῶν ἱερῶν,
 ταῦτα σῶζων καὶ κρατύνων ὡς ὑπέροχτος βραβεύς
 ἀγαλλῆσ' ἐν χροείαις! Ζήτω, δήτ' ὁ βασιλεύς.

Ἄλλ', ὁ ἀνάξ των ἀνάκτων εἶεν πάντα προσφιλή
 τῷ μεγάλῳ καὶ δόξῳ ἡμετέρῳ βασιλεῦ.
 Ἐστω πάντοτε ἢ ἐν πᾶσι τοῖς ἐκδόδοις ἀριστεύς.
 Ζήτω υἱόστοτος μακράτω, δήτω δήτ' ὁ βασιλεύς!

Ἐξοχή.

Ἄγγ. Βλάχου.

C. M. Weber.

Moderato.

Μα-κράν μα-κράν μα-κράν μα-κράν μα-κράν ἀ-πό τῆν πό

λη πό-λη κί ἀ-πό τῆν τα-ρα-χί κί ἀ-πό τῆν τα-ρα-χί κί ἀ-πό τῆν τα-ρα-

vous τὸν βλέπεις πάντα τόπον ὑπάρχεις ἔθα

vous ὑπάρχεις οὐρα vous
ος θεός θεός.

τὸν βλέπει εἰς τὸν οὐράριον
φωστῆρα τῆς ἡμέρας
καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ δάτειον
τῆς νυκτωφόρου σφαιράς.

τὸν βλέπεις, ὅταν καταλιγὸς
σωρευῆ μαῦρα γέφῃ
καὶ ὅταν παρήγορος τῆς γῆς
γαλήτη ἐπιστρέφῃ.

τὸν βλέπει εἰς τὸν ἡμέρον
παλιὸν τῆς εὐτυχίας,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐφήμερον
ὀδύνην τῆς καρδίας.

εἰς τοῦρατὸν τὸν αἰώνιον
ἠδὺν τοῦ ἐγράβῃ
καὶ τὸν ὑμνεῖ τὸ ἀπειρον
καὶ ἡ δὴ καὶ ῥι τάραι.

τὸ κράτος τοῦ δ' ἰσχυροῦ
τὸν τρέμουνε τὰ ὄντα
τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα
καὶ παταχῶν καρδία.

A Παγκραβή. N° 12.

Ὁδὴ μαθητῶν.

Meyerbeer.

Andantino.

φωτὴν ὑμνοῦσαν ἀγρομένη καὶ τὸν ἀγνὸν προ-
σφέρουμεν εὐγνωμοσύνης χάριτα ἠπὸς

Σὰς ὁσοὶ ἐκούσιον μᾶς δίδετε τὸ
πλούσιον ὁρθῆς παιδείας δῶρον μᾶς δίδε-
τε τὸ πλούσιον ὁρθῆς παιδείας
δῶρον μᾶς δῶρον μᾶς
δίδετε τὸ πλούσιον ὁρθῆς παι-
δείας δῶρον.

εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
λαμβάνομεν ἰαλλάσιν
τὰς ἐντολὰς τὰς θείας.
τὸ πνεῦμά μας φωτίζεται
καὶ ἡ ψυχὴ ποτίζεται
εἰς χάματ' ἀληθείας.

Μὲ πόδας ἀμφοβάλλοντας
πατοῦμεν ὑπέπουσ θάλλοντας
τῶν Ἑλληνιστῶν.
καὶ ὁ θάνατος Χορὸς
μᾶς ὑποδέχεται ἰλαρὸς
καὶ μᾶς εἰσάγει ἄδωρ.

Ἐπεὶ τὸν τῶν μας τρέφομεν
καὶ τοὺς καρπὸν ἡμῶν
μὲ τῆσιν τῆς παιδείας.
τὸ μέλι τῶν ἐκμάττομεν,
καὶ ἐκ τῶν καρπῶν τῶν πλάττομεν
τὰς χάριτας μας καρδίας.

Ἄλλ' ὅ ἄσδοχος ψυχῇ
μὲ φῶσιν εὐγνωμοσύνης ἀποτρεχέ.
ὡς ἡ κροισθεῖσα λίρα,
ἢ ὡς θυμιατήριον
εὐπέμπει πρὸς τὸν κύριον
τῆς προσευχῆς τὰ μύρα.

Ἡ Χαρά.

Α. Ραγκαβῆ.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Allegretto

Ζη-τῶ τὴν χα-ράν ποῦ ε-ἶ-δω ποῦ ε-κεί. ποῦ εἶ-ναι; Εἶ-
 πα-τε μοι, ποῦ κα-τοί-κει; Δὲν εἶ-ναι εἰς λό-φους κ' εἰς ὄ-δυ-ψη-λά. Εἶ-
 πέ-τε μοι ποῦ ἡ μορ-φή της γε-λά; Δὲν εἶ-ναι εἰς λό-φους κ' εἰς
 ὄ-δυ-ψη-λά. Εἶ-πέ-τε μοι ποῦ ἡ μορ-φή της γε-λά.

Εἰς βῆθη κοιλάων ἐπήγα Ἰησῶν.

τὸν ῥυακὰ εἶδον, ποῦ πίπτει κοπιῶν,
 καὶ παίζει καὶ σῦρει νερὰ καθαρά.
 Μαδύ των δὲν ἐπαίξε πλὴν ἡ χαρά.

Ἐβήτησ' αὐτὴν εἰς σκιάς τῶν δασῶν

ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσοῦν,
 πετηγὸν ἐκελάσ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
 πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν.

Ἐβήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χορούς,
 εἰς δεῖπνων θαλάμους λαμπροῦς κ' ἡχηρούς,
 εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ,
 πλὴν οὐτ' εἰς αὐτὰ εὐρέθ' ἡ χαρά.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εἶσον μακράν,
 μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μιμράν.
 Τριγύρον της εἶχε παιδί ἀρκυτά,
 καὶ ἐπῆδα μ' ἐμείνα, καὶ ἐγόδα μ' αὐτά.

Ποῦ εἶσθε, μαλοὶ παιδοκίμου καιροί!
 ἐβόναδα τότε μὲ στηθος βαρὺ.
 Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾶ ἡ χαρά,
 καὶ αὐτὴ ἢ ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φερά.

ΤΕΛΟΣ